

[Agerschou]

har gjort sig til vane at lukke øjnene for virkeligheden, i hvert tilfælde når det gælder den kommune, som Christiansborg er beliggende i. Men lad nu det ligge. Alligevel synes jeg, at indenrigsministeren må opleve det mærkværdigt, at Københavns Kommune entydigt bliver den store taber ved gennemførelsen af dette lovforslag, mens kommuner som Frederiksberg, Lyngby-Tårnbæk, Søllerød og Birkerød, for at nævne et par eksempler, kommuner, vi anser for velbjærgede, og som indenrigsministeren vel også anser for velbjærgede, absolut skal have gevinster ud af projektet. Det forstår vi ikke i SF, og jeg imødeser gerne en forklaring fra indenrigsministeren. Hvad er det, de kommuner har gjort eller ikke gjort, som gør, at de ligefrem skal have gevinst ud af projektet, mens København som sagt entydigt bliver den store taber?

Henning Rasmussen (S):

Et par af ordførerne har været inde på problemerne med at forenkle i den lovgivning, der er tale om her. Jeg vil gerne sige, at så vidt jeg er orienteret, så er det, som indenrigsministeren gerne har villet, og som det forslag, som man har afvist i hvert fald foreløbig fra de kommunale organisationer, går ud på, at i stedet for at beregne tilskuddene endeligt på baggrund af et år gamle tal, så ønsker man dem beregnet endeligt på baggrund af 2 år gamle tal.

Det er klart, at det betyder, at man i en række tilfælde får en helt anden fordeling af tilskuddene, end man ville have fået, hvis man brugte så aktuelle tal som overhovedet muligt. Det at anvende så aktuelle tal, som det er praktisk muligt, blev indført ved en bestemmelse her i Folketinget i 1984, altså for bare 3 år siden, fordi man ønskede større retfærdighed. Nu vil man have afskaffet den regel under hensyn til de administrative problemer, der er forbundet med det.

Jeg håber ikke, at ministeren vil forsøge på at jage den omlægning igennem i form af et ændringsforslag til det her. Det håber jeg ikke. Det trænger til at blive tygget ganske alvorligt på.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Ole Vig Jensen, som var betænkelig ved overudligningsløsningen, som den er foreslået her, at det kan jeg godt forstå, for overudligningsproblemet er teknisk løst i den lovgivning, der er i dag. Ministeren vil have det løst teknisk på en anden måde. Den anden måde koster, og det er ikke til-

fældigt, specielt ikke med de bemærkninger, ministeren er kommet med her i sidste omgang. Det koster Københavns Kommune 58 mio. kr. Ministerens forsvar for at tage de penge fra Københavns Kommune var meget velforberedt og afslører ministerens grundlæggende holdning over for Københavns Kommune, den, vi alle sammen kender.

Til sidst vil jeg gerne sige til ministeren, at det er meget elegant, tror ministeren, når han siger, at han ikke vil ind i den polemiske diskussion om historien. Nej, det vil han ikke, og forklaringen på, at han ikke vil det, er, at den historiskrivning – og jeg vil godt sige historiefalskning – ministeren har forsøgt sig med i bemærkningerne, bryder ministeren sig ikke om at blive konfronteret med. Det er jo sandheden om det.

Vi har nemlig ret, når vi siger, at de argumenter, ministeren har ført frem, er forkerte. Jeg vil gerne gentage én ting specielt, og det er, at ministeren ikke kan forklare sig ud af, at når man skærer procentvis lige meget ned i forhold til skattegrundlaget i Dronninglund og i Søllerød, er det langt hårdere for Dronninglunds borgere at bære den procentvise nedskæring, end det er for borgerne i det velhavende Søllerød.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg skal ikke blande mig på det her tidspunkt i diskussionen om, hvordan man yderligere forenkler, om det her er regeringens model, der fortsat skal danne grundlag for forhandlingerne, om det er den, man skal stille imod som slutresultat. Det kan jo være, at der er andre brugbare fremgangsmåder. Det afgørende er, synes jeg, at man ikke opgiver forhandlingerne og finder et system, som giver kommunerne bedre muligheder for at kunne disponere, altså større samtidighed eller i hvert fald større oprigtighed i de tal, som de skal arbejde med.

Det er jo ganske rigtigt, at vi på et tidspunkt midt i 1980'erne gennemførte en ordning, hvor vi søgte størst mulig samtidighed, men i øvrigt med de problemer, som efterfølgende så også er kendt. Jeg synes da, det er udmærket, hvis man fortsat prøver, om ikke man kan finde en fremgangsmåde, som tilfredsstiller kommunerne, for sandheden er jo også, at det gør ordningen ikke, det medgiver jeg også.

Og så kun i spørgsmålet om overudligningen: Det er selvfølgelig interessant, at hr. Hen-